Ultima zi

Sergiu Someşan

Sfârşitul lumii a venit într-o joi... Aşteptam în staţie, ca în fiecare zi de lucru, să vină troleibuzul şi tocmai mă aplecasem să mă închei la şireturi cu ochii la picioarele blondei din faţă când mi-am dat seama că nu pot să fac şi una şi alta. Adică să mă închei şi la şireturi şi să mă uit şi la picioarele ei. Am hotărât să acord o plăcută amânare picioarelor şi m-am concentrat asupra şireturilor care se încăpăţânaseră să formeze un nod chiar mai încâlcit decât cel gordian. Până la urmă i-am dat de cap şi, înainte de a mă ridica în picioare, am hotărât să profit de poziţia strategică în care mă aflam ca să-i mai studiez o dată blondei partea de jos a caroseriei, dacă ar fi fost să mă exprim în limbajul meseriei mele de zi cu zi: eram mecanic auto. Am întârziat, deci, cu mâna pe şireturi şi am ridicat privirea. Prima reacţie a fost să mă ridic în picioare şi să strig furios:

— Bă, care mi-aţi luat blonda!?

Abia mai apoi am văzut că, de fapt, nu numai blonda, ci şi ceilalţi oameni din staţie dispăruseră de parcă i-ar fi luat vântul. Am rumegat câtva timp gândul ăsta privind neliniştit în jur şi aşteptându-mă la orice: chiar şi s-apară unii de la Camera Ascunsă şi să-mi filmeze faţa buimacă. Ce-i drept, ar fi avut ce să filmeze !

Am rămas aşa minute în şir privind năuc în jur şi abia apariţia troleibuzului în staţie m-a dezmeticit puţin. A trecut pe lângă mine încet fără să oprească şi am putut vedea că pe locul şoferului nu era nimeni. De fapt nu era nimeni în toată maşina. Când a ajuns la capătul străzii, în loc să cotească la stânga, pe traseu, a luat-o tot înainte intrând într-un gard şi captatorii săriţi care se bălăbăneau ca două mâini neajutorate m-au făcut să tresar, cutremurat de un gând: „Am rămas singur pe lume!”... Alte maşini scăpate de sub control se izbeau unele de altele sau de clădiri oprindu-se până la urmă în trosnet de tablă sfărâmată. M-am tras înapoi când una a trecut prin staţie doborând chioşcul de ziare de lângă mine şi abia când s-a izbit în plin de o clădire luând foc, mi-am dat seama că nu putea fi vorba de nici o cameră de râs. Totul era real şi trosnetele flăcărilor care cuprindeau lacome clădirea din lemn m-au convins m-ai mult decât orice altceva că totul era cât se poate de real.

Am plecat nehotărât pe jos, spre centrul oraşului, privind cu speranţă în jur. Pustietatea străzilor m-a convins foarte repede de un adevăr incontestabil: eram singur, cel puţin aici, în această parte a oraşului. Văzusem destule filme despre al treilea război mondial ca să nu mă gândesc mai întâi la această ipoteză: o armă tăcută, insidioasă, care ucide numai oameni, lăsând infrastructura neatinsă. Arma pe care şi-o visează în taină orice general...

„Bine, dar atunci eu de ce nu m-am evaporat sau neantizat la fel ca toţi ceilalţi?” Sau poate că extratereştrii, înainte de invazie, s-au gândit să facă curăţenie pe această planetă, care ar fi pentru ei mai plăcută fără oameni? Rămânea aceeaşi întrebare: de ce toată lumea a dispărut şi eu nu?

Târziu, spre seară, după ce mă lămurisem că în tot oraşul nu mai este nici un suflet viu, m-am îndreptat spre casă pregătindu-mă pentru cea mai grea noapte din viaţa mea. După ce m-am zvârcolit până spre miezul nopţii în pat fără să pot dormi, m-am ridicat, m-am îmbrăcat şi am ieşit afară în aerul răcoros al nopţii de vară. Intenţionasem să caut o farmacie şi să încerc să găsesc un somnifer, pentru că era sigur că gândurile negre ce mă bântuiau şi spaima că aş fi rămas singurul, ultimul om de pe Pământ, nu avea să mă lase să dorm liniştit multe nopţi de acum încolo. Nu eram obişnuit să văd oraşul aşa, întunecat şi fără nici o rază de lumină. Ultimele incendii se stinseseră în cursul serii şi acum totul era învăluit în beznă. Am intrat în prima farmacie şi, abia ajuns înăuntru, mi-am dat seama că nu pot găsi ceea ce căutam pentru că îmi lipsea lumina. Ar fi trebuit să încep mai întâi cu un chioşc de ţigări şi să iau o cutie de chibrituri sau o brichetă, dar mă îndoiam că aş fi putut găsi ceva în întuneric. Noaptea era fără lună şi lumina stelelor era insuficientă ca să mai pot face ceva. Orbecăind, m-am îndreptat spre casă rememorând-mi în minte cât de multe aveam de făcut mâine.

„ Dacă va mai fi un mâine”, mă străbătu un gând. Tocmai treceam pe lângă vechiul turn al ţesătorilor când mi-a trecut prin cap să mă urc până în vârful lui. „Poate, îmi spuneam eu înfiorat, dacă ar mai fi rămas cineva în viaţă şi ar fi fost mai chibzuit ca mine şi ar avea la îndemână o lampă sau o lumânare, de acolo, din turn, aş avea ocazia să-l văd”.

Cuprins de surescitare am suit în fugă treptele. Când am ajuns sus am făcut ochii roată peste oraş. Nicăieri nici o lumină... Ba nu ... undeva aproape de barieră o lumină slabă pâlpâia anemic. M-am frecat la ochi, să-mi limpezesc vederea şi am privit din nou. Chiar era o luminiţă acolo. Slab, părând gata să se stingă în orice clipă, dar era acolo.

Mi-am întipărit bine în minte locul şi, după ce am coborât în fugă din turn, am pornit spre ea.

„Oare cât să fie până acolo?” mă întrebam, în timp ce mergeam în liniştea netulburată de nimic a nopții de vară. Născut şi crescut în oraş, abia acum îmi dădeam seama că în locul ăla nu fusesem niciodată. Ca şi în multe alte părți ale oraşului. Porțiuni întregi din el îmi rămăseseră necunoscute şi misterioase şi aveam să le văd acum numai datorită acestei întâmplări. Atât cât le voi putea vedea în noaptea asta.

După aproape o oră de mers întins, am ajuns în locul unde ar fi trebuit să fie luminița zărită din turn. În jur numai case întunecate…Am străbătut străduță după străduță şi, când să ajung aproape de barieră, m-am oprit dezamăgit. Luminița venea dintr-o bisericuță mică care, înfruntând nu se ştie cum valul construcțiilor şi modernizărilor de tot felul, rezistase uitată de vremuri între case. În mod sigur era o lumânare rămasă aprinsă de dimineață şi care mai ardea cu ultimele pâlpâiri. „Deci nici vorbă să mai fie rămas cineva în viață”.

Am intrat făcându-mi cruce, înfiorat dintr-o dată fără să ştiu de ce. Biserica era pustie şi lumânarea era aprinsă chiar lângă altar, trimițându-şi în jur lumina tremurătoare… M-am apropiat încet… Lumina lumânării pâlpâia tot mai slab ca şi cum ar fi fost pe cale să se stingă… Sfinții din icoane păreau că mişcă uşor din bărbile lungi şi mă îndemnau să mă apropii mai mult… Am mai făcut un pas şi din altar a ieşit un bătrân cu barbă albă şi lungă. Credințele şi miturile copilăriei m-au năpădit brusc, dar nu am avut timp să le rememorez şi nici să cad în genunchi pentru că bătrânul m-a privit zâmbind cu ochii lui albaştri şi mi-a spus:

— M-ai găsit în sfârşit, fiule!

Am vrut să zic ceva, să întreb, dar nu mi-a dat timp.

— Acum ascunde-te tu!… Ai un miliard de ani ca să o faci…

—----------